

La Creació.— Migdia de novembre. Diumenge. Fa un dia clar, de cel blau, només amb un punt de boirina. El sol llueix amb aquella intensitat lluminosa, radiant que té en els bons dies d'hivern o en els de tardor madura, com avui. De bon matí hi havia una glaçada intensa. La blancor del gebre cobria els camps, que semblaven nevats. S'ha fos i n'ha sorgit l'herba verda i arranada, que sobreviu al fred, i la terra fosca, tendra, amarada d'aigua.

Tinc la persiana enlaire perquè entri l'escalfor del sol; els cortinatges transparents, mig oberts. Escolto a la ràdio un concert de l'OBC, en directe, des de l'Auditori de Barcelona. L'orquestra interpreta *La Creació*, de Haydn, sota la batuta d'un director britànic. Art sublim, sobretot el cant de la soprano i del baríton, veus excel·lents, d'una gran musicalitat, que sembla que nedin, amb un moviment harmònic i elegant, sobre el so de l'orquestra. Tinc el volum força alt i la música omple tota l'estança, com si no hi hagués res més, ni mobles ni llibres. Estic dret a tocar la finestra, rera els vidres.

De sobte, sobre l'ampit s'hi atura un pit-roig. Com que estic completament immòbil no s'espanta ni fuig, tot i que em mira amb el seu ull lateral, un punt minúscul d'una negror intensa i brillant, mineral. Té aquell nerviosisme, aquell neguit que demostren tots aquests ocells de mida petita, pardals, pinsans, cueretes, verdums. No s'està quiet ni un moment. Mira a una banda, a l'altra, amunt i avall, sembla que vol aixecar el vol, em torna a mirar, però no es mou de la finestra. Veig el seu coll i el seu pit d'un bell color ataronjat; la disposició punxeguda de les plomes de la cua i de les ales, marronoses, com les dels pardals. De tant en tant es gira a mirar-me, amb el seu ull negre com un cap d'agulla. Conec aquest pit-roig des d'ahir. A migdia també, quan segava l'herba, prop de la

finestra, aquest pit-roig i un altre, una parella, rondaven per allà on jo havia segat, tot picotejant la petita fauna terrestre que la meva feina deixava al descobert. No eren gens esquerps. Se m'acostaven força i anaven bequejant a terra, amb insistència i avidesa. En aquest temps, aquests ocells solen estar de pas. Vénen de l'Europa central i van cap al sud, buscant climes més temperats i suaus. Vaig pensar que no devien estar gaire avesats a la proximitat humana i per això se'n refiaven i no fugien. No ens temen perquè no ens coneixen. O tot el contrari, qui sap. Tal vegada habitaven en alguna ciutat i estaven acostumats a sentir soroll i a conviure amb la indiferència de la gent urbana.

He estat contemplant el pit-roig de ben a prop i una bona estona, mentre anava sentint els moviments de *La Creació*, de Haydn, en aquest matí de tardor, assolellat. És un oratori esplèndid, un himne exultant. El gran compositor austríac es va amarar d'*El paradís perdut*, de Milton, i del llibre del *Gènesi* i va il·lustrar l'obra divina de la creació del món amb una música inspirada, tan lluminosa com el dia d'avui, que un creient diria que fou dictada per Déu mateix. Des de la separació de la llum i la tenebra fins a la plaent existència d'Adam i Eva al paradís, abans del pecat, un meravellós duet d'amor a la fi de l'obra.

Ara podria assajar diverses figures intel·lectuals o fins i tot religioses. Mirar de relligar-ho tot, *La Creació* i aquest pit-roig, establir connexions i correspondències, imaginar paral·lelismes, dibuixar línies que convergissin en una conclusió més o menys rodona i coherent, encara que fos en els dominis de l'agnosticisme o de la teoria de l'evolució. En altre temps potser ho hauria fet. Ara no ho faré. No m'hi veig amb cor ni penso que sigui oportú ni escaient ni que reveli res ni que serveixi de gran cosa, com no sigui satisfer la

vanitat, bastant inútil, de les complaences i els alambinaments intel·lectuals. Res de relacions forçades ni d'equilibris per a la platea. Només això: el matí era esplèndid; sentia una gran interpretació de *La Creació* a la ràdio i contemplava, a l'ampit de la finestra, un pit-roig jove, vigorós, ple d'energia. Un moment de felicitat, de serenor, de sentir respirar el bo de la vida.

Fragment OCTUBRE, de Miquel Pairoli (Acontravent. 2010)